

Sygn. akt	III AUa 745/13
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 listopada 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Urszula Kocyłowska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **13 listopada 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **6 maja 2013 r.** sygn. akt **IV U 971/12**

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie

Sygn. akt III AUa 745/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2013r.

Decyzją z dnia 25 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., odmówił wnioskodawcy W. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z dnia 19 stycznia 2012r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art.57 i art. 58 w/w ustawy, organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, skoro - w świetle orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 10 maja 2012 r. - nie jest niezdolny do pracy.

Wnioskodawca W. J. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

W odwołaniu z dnia 4 czerwca 2012 r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia rentowego, zarzucił organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący oceny stanu jego zdrowia, jako stanu nie sięgającego granic niezdolności do pracy. Podając w uzasadnieniu odwołania, że cierpi na dotkliwy ból oraz obrzęk nóg wywołane niewydolnością żylną, odwołujący naprowadzał, że wbrew stanowisku ZUS ten stan jego zdrowia uniemożliwia wykonywanie dotychczasowej pracy robotnika magazynowego, co zresztą pierwotnie potwierdził też w swoim orzeczeniu Lekarz Orzecznik ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 czerwca 2012 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tego samego względu, który legł u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania W. J., wyrokiem z dnia 6 maja 2013r. (sygn. akt IV U 971/12) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 17 lutego 2012r. do września 2014r. Relacjonując w ustaleniach faktycznych przebieg postępowania rentowego odwołującego, przy odnotowaniu treści wszystkich trzech pozyskanych w sprawie na etapie postępowania sądowego opinii biegłych lekarzy (w tym dwóch odmiennych w swej konkluzji od pierwszej z nich) i przy jednoczesnym stwierdzeniu ,iż wszystkie one zachowują pełny walor dowodowy, Sąd Okręgowy w Rzeszowie – ustalając równocześnie, że wnioskodawca do dnia 16 lutego 2012r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne- w ocenie prawnej sprawy wyraził pogląd o spełnieniu przez W. J. wszystkich przewidzianych w art.57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego . Powyższe zaś – w zakresie spornej niezdolności do pracy wnioskodawcy –wynikać ostatecznie miało ze stanowiska jednego z opiniujących w pierwszej opinii biegłych –lekarza chirurga (przy przyjęciu ,że powstanie tej niezdolności nastąpiło jeszcze w styczniu 2008r. przy okresowy jej charakterze do września 2014r.) z zaakcentowaniem ,iż biegły ten oprócz niewydolności żylny odnotował także, wymagające leczenia owrzodzenie skórne oraz utrudnienia w chodzeniu odwołującego .W podstawie prawnej wyroku, oprócz wyżej wskazanego przepisu prawa materialnego powołany został art. 477¹⁴ §2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 6 maja 2013 r. zaskarżony został przez pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.. W apelacji z dnia 3 czerwca 2013r. (v. k. 63-64) pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc przez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą bezzasadnym oparciem wyroku na –nie widzieć z jakich względów uznanej za przeważającą- opinii biegłych lekarzy: kardiologa, neurologa, ortopedy i chirurga (choć i tu w istocie wyłącznie na odosobnionym stanowisku biegłego chirurga), w sytuacji pozyskania dwóch dalszych odmiennych w swej konkluzji opinii biegłych chirurga naczyniowego i specjalisty z zakresu medycyny pracy wniósł o;

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy ,

względnie;

- uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podkreślał ,że wiodącym schorzeniem wnioskodawcy jest niewydolność żylna żył powierzchownych, co w świetle opinii jedynie w tym wypadku właściwych

biegłych tj. lekarza chirurga naczyniowego i specjalisty z zakresu medycyny pracy nie stanowi o niezdolności do pracy odwołującego.

Wnioskodawca W. J. wniósł o oddalenie apelacji ZUS, przy zasądzeniu stosownych kosztów postępowania odwoławczego (v. k 69 - 72

- pismna odpowiedź na apelację i oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy złożone na rozprawie apelacyjnej v. e-protokół 00:10:23 – 00:15: 57).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. zważył, co następuje;

W ramach podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia prawa procesowego przez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim już na wstępie zauważyć przyjdzie, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia zasadniczych wymogów przewidzianych w art.328 § 2kpc, stąd trudno mówić w ogóle o dokonaniu takiej oceny przez Sąd I instancji, chyba że za taką uzna się lakoniczne końcowe stwierdzenie, że „z opinii biegłego chirurga wynika, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy”, choć w sytuacji gdy uprzednio Sąd Okręgowy wyraził pogląd o pełnej miarodajności wszystkich opinii biegłych (w tym więc i tych sprzecznych z tą konkluzją), wydaje się to dość problematyczne. W tej więc sytuacji Sądowi Apelacyjnemu nie pozostało nic innego jak dokonanie na nowo pełnego osądu sprawy ,przy poczynieniu własnych ustaleń faktycznych (o takich uprawnieniach Sądu II instancji stanowi między innymi uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999r. III CZP 59/98 OSNC 1999/7-8/124) . W tym zaś zakresie tut. Sąd ustalił ,iż wnioskodawca W. J. ur. (...) - z zawodu tokarz, pracujący ostatnio jako robotnik magazynowy i pobierający do dnia 16 lutego 2012r. świadczenie rehabilitacyjne – w postępowaniu rentowym przed ZUS był poddany badaniom nie tylko przez Lekarza orzecznika (który uznał go za częściowo okresowo – do 28 lutego 2013r. -niezdolnego do pracy) ale też przez lekarzy konsultantów: neurologa i chirurga naczyniowego (vide k- 238 i 245 akt rentowych), czy w końcu lekarzy z Komisji Lekarskiej Zakładu , którzy zgodnie uznali ,iż w aktualnym stanie zdrowia odwołujący zachowuje jednak zdolność do wykonywania zatrudnienia odpowiadającego jego kwalifikacjom zawodowym (tu przy podkreśleniu ,iż z uwagi na niewydolność żylną ruch jest wręcz wskazany , a z kolei poddany zabiegowi artroskopii staw kolanowy (z powodu którego to schorzenia powikłanego zakrzepicą żylną wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy a następnie świadczenie rehabilitacyjne), jest stabilny z jednoczesnym odnotowaniem zespołu bólowego kręgosłupa w okresie remisji objawów i wymagającej redukcji masy ciała znacznej otyłości. Te zaś stanowiska stanowiły podstawę wydania - zaskarżonej w niniejszym postępowaniu - decyzji ZUS z dnia 25 maja 2012r. odmawiającej W. J. prawa do renty . Przeprowadzone w postępowaniu sądowym ,celem weryfikacji tego stanowiska organu rentowego, dowody osobowe z opinii biegłych dają zaś – w ocenie Sądu Apelacyjnego - pełną podstawę do poczynienia zasadniczego w sprawie ustalenia o zachowanej u wnioskodawcy zdolności do pracy. I tak odnosząc się chronologicznie do wydanych w sprawie opinii biegłych, zauważyć przyjdzie, że pierwsza z nich jakkolwiek mająca charakter opinii łącznej (v. k. 9 -11) stanowiła o niezdolności do pracy wnioskodawcy (częściowej , okresowej do września 2014 r.), wyłącznie z uwagi na stwierdzoną przez biegłego lekarza chirurga ogólnego niewydolność żylną kończyn dolnych z zakrzepicą i obrzękami podudzia, co jednocześnie wykluczało istnienie tej niezdolności z powodu pozostałych schorzeń kardiologicznych czy neurologicznych. Tym samym w istocie jedynie wiodącym biegłym tej opinii był biegły z zakresu chirurgii ogólnej i tak też uznał Sąd I instancji skoro wyłącznie do tego biegłego zwrócił się o uzupełnienie opinii w związku z podniesionymi do niej przez organ rentowy zarzutami (v. k. 19-20 i 22a). Ma to zaś w sprawie decydujące znaczenie, jako że sam ten biegły po zapoznaniu się z zarzutami ZUS, tu też w zakresie braku jego pełnej kompetencji do dokonania oceny wiodącego schorzenia odwołującego w aspekcie zdolności do pracy, zgodził się z tym stanowiskiem organu rentowego, oświadczając wprost w/w opinii uzupełniającej, iż w tej sytuacji zasadne jest powołanie biegłego z zakresu chirurgii naczyniowej. Skoro tak, to niewątpliwie należało przyjąć, iż pierwsza z omawianych opinii nie mogła mieć pełnej mocy dowodowej (tak też wprost w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNP 1996/7/103), a tylko ona (i tak jak podkreślono wyżej wyrażając w istocie wyłącznie stanowisko biegłego z zakresu chirurgii ogólnej) zawiera konkluzje o niezdolności do pracy W. J.. Kolejne bowiem opinie i to zarówno biegłego lekarza chirurga naczyniowego (v. k. 37-38), jak również biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy (v. k. 43-46) – a więc jedynie właściwych biegłych do oceny

stanu zdrowia odwołującego w zakresie możliwości wykonywania przez niego pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji zawodowych i przy uwzględnieniu wiodącego schorzenia, w zdecydowany sposób wykluczyły istnienie po stronie wnioskodawcy tejsze niezdolności przy właściwym pełnym i przekonywującym – zdaniem tut. Sądu – uzasadnieniu tak wyrażonych konkluzji (o takich zaś przesłankach uznania omawianych dowodów osobowych za miarodajne do czynienie ustaleń stanowią liczne orzeczenia Sądu Najwyższego w tym m.in. wyrok z dnia 19 grudnia 1990 I PR 148/90 OSP 1991/11/300). I tak podkreślić w tym względzie należy – co akcentowali w/w biegli w swoich opiniach – iż problem niewydolności żylny wnioskodawcy dotyczy wyłącznie układu żył powierzchownych a nie układu żył głębokich, co może być leczone operacyjnie w ramach czasowej niezdolności do pracy, zaś prezentowane przez odwołującego trudności w swobodnym poruszaniu się czy też okresowe obrzęki kończyn dolnych mają przede wszystkim związek z patologiczną nadwagą, która wymaga redukcji masy ciała – leczenia dietetycznego, co jednak samo w sobie nie stanowi o niezdolności do pracy – nie uniemożliwia jej wykonywania tak w zawodzie wyuczonym tokarza, czy ostatnio wykonywanym robotnika magazynowego. Przyjmując więc pełną miarodajność tych opinii biegłych z uwagi na wyżej wskazaną fachowość opiniujących jak i pełne uzasadnienie przyjętych przez nich wniosków końcowych – mając tu dodatkowo na względzie, że także w postępowaniu przedsądowym przed ZUS jeszcze pięciu lekarzy w tym konsultanci z zakresu chirurgii naczyniowej i neurologii byli zgodni co do tego, iż wnioskodawca zachowuje zdolność do wykonywania zatrudnienia - Sąd Apelacyjny ostatecznie ustalił, że W. J. nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.). W świetle zaś powyższego ustalenia oczywistym było dokonanie odmiennej od Sądu I instancji oceny prawnej sprawy, przez stwierdzenie, iż odwołujący nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego przewidzianej w art. 57 ust. 1 pkt 1 wyżej powołanej ustawy.

Mając zaś powyższe na względzie, koniecznym się stała stosowna korekta zaskarżonego wyroku polegająca na oddaleniu odwołania wnioskodawcy, o czym orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)